

Direcció, administració, publicitat i vendes:

Octubre Centre de Cultura Contemporània.
Carrer de Sant Ferran, 12. 46001 València.
Telèfon: 963 535 100. Fax: 963 155 165.

Redacció de Barcelona: Rambla de Catalunya, 121,
1-2, esc. esquerra. 08008-Barcelona.
Telèfon: 932 384 262. Fax: 932 384 263.

Redacció de Palma: Carrer de l'Almudaina, 8 entresòl-
dreta. 07001-Palma.
Telèfon i Fax: 971 720 763.

Web:

http://www.eltemps.cat

Correu electrònic: eltemps@eltemps.net

Subscripcions: 902 131 025.
subscriptions@eltemps.net

Edita: Edicions del País Valencià, SA.

Editor: Eliseu Climent.

Director general: Vicent Sanchis.

Director de continguts: Àlex Milian.

Coordinadora: Sumpsi Palau.

Redacció de València: Víctor Maceda i Violeta Tena.

Redacció de Barcelona: Gemma Aguilera i Lluís Bonada.

Redacció de Palma: Miquel Payeras.

Producció: Ana Vanesa Prieto (*maquetació i gràfics*).

Rubriques: Francesc-Marc Àlvaro, Sebastià Alzamora, Oriol Amat, Joan-Anton Benach, Xavier Bru de Sala, Toni Canyís, Muriel Casals, Agustí Colomines, Salvador Cot, Martí Domínguez, Jaume Fàbrega, Llibert Ferri, Josep Gifreu, Àlex Gorina, Manuel S. Jardí, Alfons Llorenç, Glòria Marcos, Ricard Mas, Andreu Mas-Colell, Joan F. Mira, Joan Nebot, Roger Palà, Marta Pessarrodona, Josep Ramoneda, Jordi Riba, Ferran Sàez Mateu, Josep Maria Terricabras, Ramon Tremosa, Vicenç Villatoro, Xavier Vinader.

Corresponsals: Pau Bori (*Belgrad*), Natàlia Boronant (*Moscú*), Erena Calvo (*Rabat*), Macià Claramunt (*Castelló*), Raquel Correa (*Brussel·les*), Míriam Díez (*Roma*), Joan Lluís Ferrer (*Eivissa*), Carla Fibla (*Amman*), Ricard González (*Washington*), Victòria Jiménez (*Londres*), Juli Martí (*París*), Federico Rivas (*Buenos Aires*), A. V. Santamaria (*Alacant*), Gemma C. Serra (*Berlín*), Maria Josep Siscar (*Ciutat de Mèxic*), Miquel Toran (*Pequín*).

Col·laboradors: Albert Aguilera, Laura de Andrés, Violeta Camarasa, Alexandre Carbó, Roser Carol, Borja Català, Antoni Castel, Alfons Cervera, Eliseu T. Climent, Joan Colomer, Joan Corbera, Oriol Cortacans, Martí Crespo, Miquel Àngel Díaz, Daniel Díez Esculies, Júlia Esbert, Enric Faura, Laia Fernández, Carles Gàmez, David Garrido, Roser Gasol, Salva Giménez, Dani Gómez (*País Basc*), Andreu Gomila, Gani Jakupí, Josep Enric Llebot, Roger Mateos, Rossanna Melià, Joan M. Oleaque, Roger Padrós, Pelai Pagès, Óscar Palau, Cèsar Palazuelos, Juli Peretó, Carles Pont, Cristina Simon, Lluç Soler, Eva Tarragona, Jordi Tejel, Àlvar Valls, Sergi Vicente.

Traductors: Carme Geronès, Mercè Ardiaca, Blanca Juan, Sara Roca i Beatriu Vallès.

Col·laboradors gràfics: Agència Efe, Tina Bagué, Fer, José Luis Iniesta, Salvador Llosà, Toni Payà, Jordi Play i Prats i Camps.

Disseny: Ana Vanesa Prieto.

Disseny de la capçalera: Enric Satué.

Disseny de la portada: Toni Payà.

Foto de portada: Robert Ramos

Publicitat i promoció: Salva Martínez (València).

Tel.: 963 535 100. Gemma Garrido (Barcelona). Tel.: 932 384 262.

Subscripcions: Susanna Alacreu

Administració: Pilar Martí i Quica Sena.

Fotomecànica i impressió: Rotimpres.

Aiguaviva (Gironès).

Dipòsit legal: V-853-1984.

La lapao no és broma

La situació lingüística a Aragó ha estat durant anys, senzillament, inconstitucional. Dit siga per descarregar de raó aquells que es passen la vida invocant la Constitució com les taules sagrades de la llei. Perquè són precisament ells mateixos els qui així ho han volgut i continuen volent-ho ara. Segons la Constitució a què tant apel·len quan els interessa, “les altres llengües espanyoles seran també oficials en les respectives comunitats autònomes” i “objecte d’especial respecte i protecció”. Perquè el català aconseguira aquesta oficialitat obligada van haver de passar dècades constitucionals. Només al final del darrer govern del socialista Marcelino Iglesias –nascut a Bonansa, per cert– una llei de llengües va regular-la. Però, més que oficials, tant el català com l’aragonès van quedar relegades a un trist paper de comparsa escolar voluntària i administrativa indesitjada.

La precarietat dels darrers anys s’ha vist ara alterada amb la majoria del Partit Popular i el Partit Aragonès Regionalista. El govern de Luisa Fernanda Rudi ha proposat a les Corts d’Aragó una nova llei de llengües que precaritzava encara més la presumpta oficialitat aconseguida i que converteix el català en “llengua aragonesa pròpia de l’àrea oriental”. Abreujadament, lapao. Dijous passat, quan els grups majoritaris a la cambra van aprovar la llei, la indignació dels portaveus del PSOE, Esquerra Unida i la Chunta Aragonesista va quedar ben evident. Populars i regionalistes van respondre als arguments de l’oposició amb excuses i deliris que al País Valencià són ben coneguts.

Mentrestant, a Catalunya la reacció majoritària ha estat la ironia. Les xarxes socials s’han omplert de bromes contra una denominació arbitrària, postissa i ridícula. Però la sàtira immediata ha de deixar pas a la preocupació i a la reflexió. Dir “lapao” del català delata una pretensió afeblidora, fragmentadora. Potser per això al País Valencià la maniobra no fa tanta gràcia. El lapao no és res. Una broma, al capdavant. I com a broma serà tractada, no la denominació, sinó la mateixa llengua. Qui i per què s’ha de preocupar a aprendre lapao? Però, a més, la nova llei tindrà com a conseqüència un desplegament reglamentari ben perillós. Qui regularà lingüísticament aquest lapao? Una nova acadèmia de la llengua? Qui el podrà ensenyar? D’entrada, els títols de català o de filologia catalana fins ara vigents queden qüestionats i en suspens. Tot plegat dificultarà de manera enorme la presència del català a les aules, que fins ara era estrictament voluntària. El “respecte” i la “protecció” constitucionals, tal com les entén el PP, mereixen una resposta coordinada i contundent.

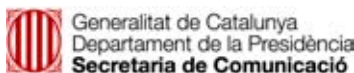
Als nostres lectors

Conversa divina i humana

La teòloga i monja Teresa Forcades s’ha convertit en qüestió de mesos en una de les veus més influents en l’opinió pública a Catalunya. Ella i l’economista Arcadi Oliveres lideren una nova opció política que està aconseguint milers d’adhesions. Una opció radical que qüestiona d’arrel el sistema. Forcades i el filòsof Xavier Rubert de Ventós parlen en aquest número d’EL TEMPS de la crisi econòmica, el procés sobiranista, la situació de l’Església, ciència, clonació, sexe... És a dir, de totes les qüestions que alteren la societat i que exigeixen reflexions serenes i sensates. També aquesta setmana Víctor Maceda investiga quines són les empreses que opten a la privatització de Televisió Valenciana, una empresa pública en caiguda lliure.

Amb el suport:

Cap part d’aquesta publicació no pot ser reproduïda per cap mitjà: mecànic, fotoquímica, electroòptica, magnètica, de fotocòpia, ni de cap altra mena, sense permís de l’editor.